

Fiii lui Zebedei

Fiii lui Zebedei

„Pe când trecea pe lângă marea Galileii, Isus a văzut doi frați: pe Simon, zis și Petru, și pe fratele său Andrei, care aruncau o mreajă în mare, pentru că erau pescari. El le-a zis: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni!” îndată ei au lăsat mrejele și L-au urmat. De acolo a mers mai departe și a văzut pe alți doi frați: pe Iacob, fiul lui Zebedei, și pe Ioan, fratele lui, care erau într-o corabie cu tatăl lor Zebedei și își cârpeau mrejele. El i-a chemat. Și îndată, ei au lăsat corabia și pe tatăl lor, și L-au urmat” (Matei 4.18-22). Pasajul acesta este primul din Noul Testament care ne pune în legătură cu Zebedei și fiii lui. Luca 5 ne spune că Simon și Andrei îi însoțeau la pescuit, iar Marcu 1 că Zebedei lucra, nu numai ajutat de fiii săi, dar că avea și oameni care „lucrau pe plată.” „îndată, ei și-au lăsat mrejele și au mers după El.” Zebedei nu a adresat nici cel mai mic reproș fiilor săi, iar când, mai târziu, soția sa a mers după Domnul Isus, nu auzim nici un murmur din partea sa. Știm foarte puține lucruri despre acest bărbat, cu toate că numele lui este menționat de 12 ori în Evanghelii. Nu cunoaștem prea multe nici despre aceea care a fost „mama fiilor lui Zebedei.” Evident că învățătorul pe care-L urmau fiii săi îi câștigase inima. Ea știa că El este un Rege și că într-o bună zi va veni în împărăția Sa. Poate că știa și alte lucruri despre aceasta, de vreme ce I s-a închinat (Matei 20.20-21). Însă ea nu știa și nici nu înțelegea că El era un Rege respins și că ea trebuia să-L recunoască în felul acesta. Cerând lui Isus, pentru' fiii ei, primul loc în împărăție, ea nu a înțeles smerirea și lepădarea de Sine a Domnului. Isus i-a răspuns: „Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu, și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?” Ei s-au considerat capabili de aceste lucruri și atunci Isus reia: „Este adevărat că veți bea paharul Meu... dar a ședea la dreapta și la stânga Mea nu depinde de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu.” S-ar putea scrie multe pagini cu privire la fiii lui Zebedei, dar eu aș vrea să mă opresc la scena redată mai sus. Oamenii aceștia nu erau nicidecum primii cărora Domnul le-ar fi putut zice: „Și tu umbli după lucruri mari? Nu umbla după ele!” (Ieremia 45.5.) Ori de câte ori suntem înclinați să căutăm lucruri mari pentru noi sau pentru copiii noștri, să nu uităm acest avertisment: „Nu umbla după ele!” Trăim în timpul când Domnul nostru este respins, este timpul să bem paharul Lui de suferințe și dureri; să nu căutăm deci nici pentru copiii noștri bogăție sau glorie. „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe pofte nebune și periculoase, care cufundă pe oameni în ruină și în pierzare. Căci iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri” (1 Timotei 6.9-10). Cel mai bine este să urmărim exemplul lui Iacob și Ioan care „au lăsat totul și au urmat pe Isus.”

Iudeilor le-au fost promise o binecuvântare pământească și o moștenire pământească; cât despre noi, cetățenia noastră este în ceruri, noi nu suntem din lumea aceasta, după cum nici Stăpânul nostru nu este din lumea aceasta. Ziua glorioasă se apropie. Noi suntem împreună moștenitori cu Hris-tos. Dacă suferim cu El, vom și împărăți împreună cu El. Iată însă că cel care a cunoscut suferința împreună cu Hristos mai mult ca oricare alt om mărturisește: „Eu socotesc că suferințele din timpul de acum nu simt vrednice să fie puse alături cu gloria viitoare care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8.18).